

กำไลบุษบง

บทที่ 8

“ทำไมจะบังเอิญปานนี้” เรื่องรองพิมพ์เมื่อเธอเล่าให้ฟัง “แล้วหนูวีไม่คิดจะทักทายเขาหน่อยหรือ ท่าทางเขาออกจะดี ทั้งสุภาพ เรียบร้อยทั้งเป็นสุภาพบุรุษเต็มตัว ผู้หญิงสาวสวยทอดสะพานให้ขนาดนั้น ยังยืนย่นคำเดียวว่าไม่”

“เขาอาจจะไม่ชอบผู้หญิงก็ได้”

“ถ้าไม่ชอบผู้หญิงแล้วทำไมจะมาวุ่นวายกับหนูวีล่ะ”

เธอจนคำตอบจึงได้แต่ไหวไหล่

“ยังงี้ก็เถอะ หนูวีว่าไม่ต้องทักทายกันดีกว่าละ ประเดี๋ยวพี่แกจะคะยั้นคะยอหาทางเอาเบอร์โทรศัพท์ของหนูวีอีก แยกๆ กันไปดีกว่า เรามาทำภารกิจสำคัญ ไม่ต้องทำความรู้จักกับใครจะดีที่สุด”

“จริงของหนูวี ไม่ทักก็ไม่ทัก” เรื่องรองเห็นด้วย

เรื่องระวี ถือโอกาสที่ได้แต่คร่ำครีดยทำงานหามรุ่งหามค่ำมาเป็นเวลานานปล่อยตัวปล่อยใจกับโอกาสนี้เต็มที่โดยคะยั้นคะยอให้พี่สาวลงเล่นน้ำทะเลด้วย เรื่องรองไม่สะดวกลงทะเลแต่ก็รับปากจะไปเดินเล่นอยู่ใกล้ๆ ดังนั้นจึงยังคงแต่งชุดสวยแต่งหน้าผุดผ่อง ขณะที่น้องสาวสวมกางเกงขาสั้นและเสื้อยืดแขนกุดที่ดูเหมือนเก่า สวมรองเท้าแตะยางและรวบผมเป็นจุกไว้บนศีรษะ โดยใบหน้าไร้สีสันแต่งเติม ร้างเล็กๆ ที่สมส่วนสนุกสนานอยู่ในทะเลนานพอสมควร จนกระทั่งพี่สาวกวักมือเรียก เธอวิ่งกลับมาอาบน้ำจืดจากเสาฝักบัวที่โรงแรมจัดไว้ที่ริมหาดแล้วไถลเดินเล่นชมสถานที่จนเสื้อผ้าแห้งหมาดๆ จึงพากันเดินกลับเข้าห้องโถงของโรงแรม

เธอทั้งสองไม่ทันเห็นว่า เรื่องเดช พี่ชายใหญ่กำลังยืนคุยอยู่กับเพื่อนใหม่ผู้ชายหญิง เขาหันมาเห็นแล้วก็บอกเพื่อนใหม่ว่า

“แน่ะ น้องสาวผมมานั้นแล้ว”

สายตาของมิ่งมิตรและอรุณวรรณ จับอยู่ที่สาวคนพี่ที่แต่งกายดูดีมีราศีเดินมา มีได้สนใจแม่สาวกะโปโลที่สวมรองเท้าแตะ กางเกงขาสั้นและเสื้อยืดสีเข้มเดินตามมา ครั้นพอสองสาวเดินมาจนจะถึงจึงพบว่าไม่มีใครยืนยิ้มรออยู่ เรื่องรองอุทานแปลกใจยิ้มรับ แต่เรื่องระวีที่ชะงักวุ่นคิดจะหนีก็ไม่ทัน ได้แต่หลบวูบเข้าข้างหลังพี่สาว

“อ้าว เจอกันอีกแล้วนะคะ....”

“ไปเดินเล่นมาหรือครับ เรากำลังจะขับรถไปชมเมืองกันแล้วก็จะหาอาหารทะเลสดๆ อร่อยๆ ทาน สนใจจะไปด้วยกันไหมครับ ผมอยากจะถือโอกาสเลี้ยงตอบแทนที่กรุณาสละห้องพักให้”

“โธ่ เรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอกค่ะ”

“อย่าปฏิเสธเลยนะครับ เท่ากับเป็นการประสานมิตรใจที่ได้พบมิตรใหม่” น้ำเสียงเขาอบอุ่นเป็นมิตรเจือหัวเราะน่าฟังจนเรื่องระวีอดที่จะแอบมองไม่ได้

“พี่ใหญ่จะว่ายังไงดีคะ” เรื่องรองถามพี่ชายขณะที่ยิ้มอย่างมีมิตร

“ตามใจพวกเธอ” เขาตอบ มองน้องสาวคนเล็กที่ทำเหมือนกำลังเล่นซ่อนแอบอยู่ข้างหลังพี่สาวอย่างแปลกใจ “อ้าว ยายหนูวี ทำอะไรอยู่”

เรื่องรองหันกายมองหา และน้องสาวก็เคลื่อนตัวเกาะอยู่โดยใช้เธอเป็นที่กำบังอย่างไม่ยอมแสดงตัว ส่งเสียงงมแงๆ

“คือ... คือว่าหนูวี... เอ่อ....”

สายตาอีกสองคู่เริ่มมองมาที่เธอ “เป็นอะไร...” เรื่องเดชถามงงๆ ขณะที่อรุณวรรณก็ส่งเสียงขื่นไม่เบาเลยว่า

“พวกคุณพาสาวใช้มาด้วยหรือคะ”

“ใช่ค่ะ ใช่แล้ว เป็นสาวใช้”

น้องเล็กตอบรับทันที พลิกกายเปลี่ยนนมุมนเป็นหันหลังให้ชายหนุ่มร่างสูงโดยอยู่ตรงกลางในระหว่างเขาและพี่สาว คราวนี้เธอส่งเสียงเหนือแบบที่เคยชอบทำล้อเลียนสาวใช้ที่บ้าน

“คุณหนูชะ หนูวีปัวด่อง ขอขึ้นข้างบีนก่อนหนะชะ....”

เรื่องเดชยั้งงหนักขึ้น “อะไร ยายหนูวี...”

“คุณผู้ชายคะ พาหนูวิ่งกลับฮ้องหน่อยชะ” เธอไม่ให้โอกาสพี่ชาย ได้พูด คราวนี้แซนได้ก็ออกแรงวิ่งออกไปทันที แม้มันไม่เข้าใจแต่เรื่องเดชก็เดินตาม ทั้งเพียงเสียงหัวเราะอย่างอารมณ์ดีไว้ เธอยังชุกหน้ากับแซนของพี่ชายเมื่อเอียงหน้ากลับมามองคนร่างสูงขณะที่ยังเดินจากไป

หญิงชายทั้งสอง มองตามอย่างแปลกใจ ท่าทีใกล้ชิดของ “สาวใช้กับเจ้านายหนุ่ม” ทำให้มิ่งมิตรแปลกใจ ส่วนเรื่องรอนนั้นเข้าใจแต่ก็ยังไม่กล้าหัวเราะออกมา

“สาวใช้ไม่สบายหรือคะ” อรุณวรรณถาม

“คงจะอย่างนั้นแหละคะ”

“แล้วตกลงว่าจะไปด้วยกันหรือเปล่าครับ หรือว่าจะให้ผมสองคนไปสำรวจดูก่อนว่าร้านไหนน่าจะดี แล้วค่อยๆ ค่อยออกไปด้วยกัน”

“เอ่อ... คือความจริง...”

“กรุณาอย่าปฏิบัติเสเพลนะครับ” เขาพูดประโยคเดิม สีหน้าและประกายตาอ่อนโยนจริงใจ “ผมไม่ค่อยมีเพื่อน ได้พบคนดีๆ ที่น่ารักและมีน้ำใจ ถ้าไม่ได้ทานข้าวด้วยกันสักมื้อละก็น่าเสียดายแยะเลย แล้วถ้าคุณจะไปสาวใช้ไปด้วยก็ได้ล่ะครับ”

“จะดีหรือคะ จะให้สาวใช้หนึ่งร่วมโต๊ะด้วย”

“ปรกติคุณทำกันยังไงก็อย่างนั้นเลยครับ”

อรุณวรรณอธิบายว่า “พี่หนึ่งบอกว่าไม่ค่อยมีเพื่อน เพราะว่าไปเรียนที่อังกฤษตั้งสี่ปี เพิ่งกลับมาไม่กี่วันนี้เองคะ” เธอพูดต่อค่อนๆ กับชายหนุ่ม “พี่หนึ่งเที่ยวชวนคนนั้นคนนี่เพราะว่าไม่อยากทานกับน้องวรรณสองคนก็บอกมาเถอะ”

“อะไรอีกจ๊ะ หลังจากวันนี้เราก็ต้องอยู่ด้วยกัน ทานด้วยกันสองคนทุกมื้อ พี่จะหนีน้องวรรณพ้นได้ยังไง”

“ดูพูดเข้าซี” เธอสลดหัวไหล่อย่างแรงแอน

เรื่องรอนมองขำๆ ซ่างเป็นคู่รักที่แปลก “ถ้าอย่างนั้นเชิญตามสบายนะคะ ฉันทิ้งไปดู... เอ่อ... สาวใช้... ก่อน” เธออดขำตัวเองไม่ได้เหมือนกัน “คำนี้พบกันนะครับ พบกันตรงนี้เวลาทุ่มตรงก็แล้วกัน”

“ได้ค่ะ พบกันทุ่มตรงตรงนี้” เธอรับคำก่อนที่จะปลีกตัว

เมื่อตามมาสวมทับที่ห้อง เรื่องรอนพบว่าเรื่องระวีได้เล่าให้พี่ชายฟังแล้วว่าเคยพบ “คุณหนึ่ง” มาก่อนอย่างไร และก็ไม่ต้องการให้เขาจำได้ เพราะเกรงว่าจะถูกซักไซ้ไปกันใหญ่โต ทั้งคงไม่สนุกแน่ถ้าแม่สาวคนสวยที่ชอบใส่เสื้อเปิดไหล่วอดเนื้อหนังเนินนูนของวัยสาว จะรู้ว่าคู่หมายของเจ้าหล่อนเคยรุ่มร่ามกับเธอที่สนามบิน ก่อนที่เจ้าหล่อนจะมาถึงเพียงแป๊บเดียวเท่านั้นเอง

พี่ชายหัวเราะขำ “ยัยหนูวีมันมือง แสดงออกไปได้ อยากรับใช้หนักหรือยัง”

“แต่หนูวีก็แสดงแนบเนียนไม่ใช่หรือคะ ดินะที่เมื่อก่อนนี้หนูวีเคยเล่นบตสาวใช้กับพี่หนูเล็กบ่อยๆ รับรองว่าสองคนนั้นจับไม่ได้หรอกคะ”

“แล้วพี่ต้องบ้าแสดงกับเธอด้วยหรือ แล้วเรื่องที่เขาชวนทานมื้อเย็นนี่ล่ะ จะว่ายังไง”

“โธ่ จะไปด้วยได้ยังไงล่ะคะ อย่านไปเลย ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างไปนี่แหละดีที่สุดแล้ว”

“งั้นก็ตามใจเธอ”

ดังนั้นเรื่องเดชจึงเป็นคนมารอพบหนุ่มสาวตรงที่นัดเพื่อที่จะบอกพวกเขาว่าจะไม่ไปทานอาหารด้วยเพราะสาวใช้ไม่สบาย

“สาวใช้ไม่สบายก็ให้เขาอยู่รอที่ห้องซิคะ เราก็ไปของเรา เมื่อกันนี้ถูกใจร้านอาหารหลายแห่งน่านั่งออก”

“ไม่เป็นไรครับ เชิญพวกคุณตามสบายดีกว่า”

มิ่งมิตรถามอย่างใสใจว่า “เด็กไม่สบายเป็นอะไรมากหรือเปล่าครับ จะพาไปหาหมอไหม”

“ไม่ต้องหรอกครับ เห็นบอกว่าปวดท้อง ประเดี๋ยวก็หาย”

คู่หนุ่มสาวแยกไปอย่างแปลกใจ ที่สาวใช้มีอิทธิพลกับเจ้านายทั้งสองถึงเพียงนี้

ครั้งรุ่งเช้าอรุณวรรณก็ไขข้อข้องใจโดยบอกมิ่งมิตรที่รอทานมื้อเช้าที่ห้องอาหารของโรงแรมว่า

“น้องวรรณรู้แล้วว่าทำไมพวกเขาถึงเอาใจยัยสาวใช้นั้น”

“ทำไมหรือ”

“หล่อนสวย” เป็นคำตอบที่มิ่งมิตรไม่รู้สึกละอายใจ เมื่อวานนี้เขาก็เห็นเค้าโครงความน่าดูตั้งแต่ศีรษะจรดเท้าของเจ้าหล่อน แม้ว่าจะเป็นทางด้านหลังก็ตาม เจ้าหล่อนมีรูปศีรษะสวย ไหล่กว้างหลังตรง เอวเล็ก แขนขาเรียวยาวสวยดูมีสุขภาพที่แข็งแรง

“เมื่อคืนน้องวรรณไปเคาะประตูห้องจะชวนพี่ผู้หญิงลงมาทานมื้อเช้าด้วยกัน พี่ผู้หญิงเข้าห้องน้ำ แม่สาวใช้เป็นคนเปิดประตู หล่อนสยายผมยาวสลวย หน้าใส ตาสวยและยิ้มสวยด้วย พี่หล่อนขาวสวยกว่าของน้องวรรณอีก”

“ผู้หญิงสมัยนี้ก็ดูสวยๆ กันทั้งนั้น”

เธอยกไหล่ น้ำเสียงออกจะดูแคลน

“น่าเสียดายที่เป็นได้แค่สาวใช้ หรือกำลังจะได้เลื่อนสถานะก็ไม่รู้.. ทั้งคุณผู้หญิงคุณผู้ชายเอาใจชะขนาดนั้น”

“น่า... เรื่องของเขาเราอย่าไปสนใจเลย”

เขาไม่ได้บอกอรุณวรรณว่าเมื่อคืนนี้เขาก็เห็นคนทั้งสามที่ร้านอาหารซึ่งพลุกพล่านไปด้วยผู้คน เขาไม่ได้พาอรุณวรรณเข้าไปทักทาย เพราะเข้าใจดีว่าเพื่อนใหม่คงต้องการความเป็นส่วนตัวจึงได้ปฏิเสธที่จะมาทักทายกับเขา ทั้งๆ ที่เขาเชิญชวนอยู่หลายครั้งหลายหน

ชายหนุ่มกำลังจะพาอรุณวรรณออกจากห้องอาหารของโรงแรมเมื่อสองพี่น้องคล่องแขนแม่สาวใช้เดินเข้ามา วันนี้เจ้าหล่อนสวมผ้าถุงใหม่เอี่ยม ทั้งยังสวมแว่นตาค้นแดดสีเข้ม เจ้าหล่อนเดินสะบัดเป็นระยะทำให้ไม่ใช่คนพี่ชายก็คนน้องสาวต้องคอยจับจูงพลางหัวเราะ ส่งเสียงต่อว่าต่อขาน

“บอกแล้วว่าอย่าๆ ก็ไม่เชื่อ แม่คนนี่เล่นพิเรนทร์แต่เช้าเลย”

“น้องรอตงนี่แหละ ประเดี๋ยวพี่จะแบ่งอาหารมาให้เอง”

แม่สาวใช้นั่งลงอย่างว่าง่าย แล้วเจ้านายทั้งชายหญิงก็ช่วยกันแบ่งอาหารมาวางลงตรงหน้าเจ้าหล่อนอย่างครบครัน ครั้นอะไรขาดอะไรเกิน ก็ตักแบ่งถ่ายเทกันอยู่ในระหว่างจานของเจ้านายอย่างไม่มีใครรังเกียจจริงจัง

มิ่งมิตรพาอรุณวรรณเข้ามาทักทาย เรื่องเดชและเรื่องรองลุกขึ้นยืน ยิ้มแย้มพูดคุยขณะที่แม่คนสวมแว่นก้มหน้าจุกทำเป็นสนใจกับการรับประทานอาหาร

“เมื่อคืนนี้อาหารอร่อยไหมครับ” เรื่องเดชถาม มิ่งมิตรตอบว่า

“อร่อยมากครับ น่าเสียดายที่ไม่ได้ไปด้วยกัน”

“เอาไว้ออกาสหน้าก็แล้วกันนะครับ”

“โอกาสหน้าคงไม่มีแล้วละครับ เรากำลังจะไปกันแล้ว ประเดี๋ยวก็จะมีคนมารับเรา ว่าแต่ว่าจะเป็นไปได้ไหมครับถ้าหากว่าเมื่อกลับกรุงเทพฯ แล้วจะได้พบกันอีก...”

“ได้สิครับ... นามบัตรผม...”

เรื่องเดชขยับจะหยิบกระเป๋าสตางค์ แต่แม่สาวใช้ทำเสียงเหมือนอาหารติดคอขัดขึ้นมาทำให้คนอื่นๆ หันมอง และเรื่องรองก็รีบนั่งลงลูบหลังลูบไหล่เจ้าหล่อนในทันที

“น้องเขาหายปวดท้องหรือยังครับ” มิ่งมิตรถาม

“ดีขึ้นแล้วครับ” เรื่องเดชตอบยิ้มๆ ไม่มีที่ท่าจะคั่นหานามบัตรขึ้นมาแจกอีกต่อไป

พอดีกับที่โทรศัพท์มือถือของชายหนุ่มส่งเสียงเรียกดังขึ้น เขากล่าวคำขอโทษก่อนจะขยับห่างออกไปรับสาย เสียงสนทนาสุภาพน่าฟังจนคนสวมแว่นสีเข้มต้องแอบชำเลืองมอง อีกครู่หนึ่งเขาก็หันมาบอกพี่น้องว่า

“ประเดี๋ยวจะมีคนมารับ เราต้องไปเก็บของละครับ ลากันตรงนี้เลยก็แล้วกัน สวัสดิ์นะครับ ยินดีที่ได้รู้จักเพื่อนดีๆ หวังว่าจะมีโอกาสพบกันอีก”

มีการล่ำลาอย่างมีไมตรีตามมา แล้วแม่สาวสวยก็คล่องแขนคนตัวสูงเดินจากไป เรื่องระวิมองตาม ไม่รู้ว่ารู้สึกโล่งใจหรือว่าใจหายกันแน่.....